

Att kläda ut kalkuns-stopp, eller, såsom det i dialektspråket
hette: Jär kalkuns-stopp (göra kalkugns-stopp) tillgick sålunda:

*kalkugns-
stopp*

En fårskinnspäls vändes så att ullsidan blev vänd utåt. Även
ärmarna vändes så att ullsidan kom utåt. Ärmarna blevo då litet
rymligare då ullsidan blev vänd utåt, vilket var fördelaktigt.

Den som skulle klä^ä ut stack nu först sina begge ben i vardera
pälsärmen så att ärmkragarna kommo jäms med fotlederna. Derpå
stack man även armarna ned i pälsärmarna så att händerna nådde
fotlederna, varvid personen kom i en starkt nedhukad ställning med
bröst och huvud. Derpå krängdes pälsen över ryggen och knäpptes
samman. Sedan virade man pälsskörtena omkring ett kvastskäft med
den yviga delen av kvasten vänd bakåt och virade fast pälsskörte-
na omkring kvastskäftet med ett snöre, varvid bakdelen av kalkuhs-
stopp^{en} kom att föreställa en rätt stor yvig svans med tämligen

kraftig svansrot.

I detta skick skulle kalkuns-stoppön tassa omkring på stugugolvet, vilket i regel framkallade högljudd munterhet.

Kalkuns-stoppön var i högsta grad tokrolig och skrattretande att skåda. Det slog ingalunda fel att man fick folk att skratta det värsta de förmådde över den utkläddas kostifika utseende och hjälplöshet. Om han råkade falla omkull på stugugolvet så kunde han icke gärna resa sig upp på egen hand. Vilket i regel föranledde hejdlös munterhet och högljudda skrattsalvor från såväl unga som gamla som voro i tillfälle att beskåda lustigheten.

Hade inte människohuvudet varit synligt, så hade mången säkerligen fått undra på vad för ett underdjur som dolde sig under den ludna huden